

А на връщане съгледа,
Кацналъ на единъ листецъ,
Сладко свири и нарежда
Малъкъ и красивъ щурецъ.

Тя го хвана и си мисли,
Съ погледъ ясенъ и засмѣнъ,
Че на куклата ще носи
Тоя хубавъ армаганъ.

В. Ив. Стояновъ.

Тропически лѣсъ.

алече, далече на югъ отъ насъ се
намиратъ топлитѣ страни. Хората
тамъ не знаятъ ни студъ, ни мразъ,
ни снѣгъ. Тамъ слънцето високо
се издига на ясно — синото небе и съ горѣщи-
тѣ си лѣчи така силно натоплюва земята, че е
невъзможно да се ходи или стои на нея.

Цѣли 12 часа се продължава горѣщия день
и настѣпва прохладната нощъ. Ахъ съ какво
нетърпение се очаква тя отъ всеко живо! . . .
Прѣзъ деня всичко се е скрило, сгушило подъ
хладина, като че нѣма никѣдѣ животъ. . . .

Но щомъ зайде слънцето, щомъ се усѣти
вечерния хладъ, настѣпва шуменъ животъ. Гѣ-
ститѣ и непроходими гори се изпълватъ съ
ужасенъ викъ. По дърветата трѣгнатъ всички
хищни звѣрове: леопарди, пантери, и др., за да